

VERSPLINTERD
VERLANGEN

EMMA ZEGERS

VERSPLINTERD VERLANGEN

EMMA ZEGERS

Versplinterd verlangen

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Zegers

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman

Eerste uitgave oktober 2019

ISBN 978-94-92585-42-4

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Met de smaak van gegrilde kip en mayonaise nog in mijn mond stap ik over de drempel van de broodjeszaak waar ik zojuist gegeten heb. Een snelle blik op mijn horloge leert me dat ik nog bijna een half uur heb om op tijd op mijn afspraak te verschijnen en het is vanaf hier slechts een paar minuten rijden. Als ik geen rekening had hoeven houden met de spits, die dus hartstikke meeviel, was ik later van huis vertrokken. Wat kan ik nu nog doen om de tijd te doden?

Aan de overkant van de straat rijst het gebouw voor me op waar ik tot bijna drie jaar geleden rondliep als student. Het lijkt als de dag van gisteren dat ik elke morgen mijn fiets in het rek aan de zijkant parkeerde. Dezelfde fiets als waarop ik in elk mogelijk tussenuur de stad in trok voor een vers chocoladecroissantje en een bezoek aan de boekwinkel.

Hé, wacht eens... Het is vandaag donderdag, dus dan is het hier koopavond. Tilburg is geen heel grote stad, dus ik kan binnen een paar minuten in het centrum zijn. Wat betekent dat ik nog precies genoeg tijd heb om te kijken hoe het met mijn geliefde boekwinkel is.

Onder de zachte gloed van de lantaarnpalen door loop ik naar de parkeerplaats van de bioscoop, waar mijn auto staat. Of eigenlijk de auto van mijn oma en mij samen, want we delen de lasten van de donkerblauwe Peugeot. Zo kon ik na mijn studie toch een auto kopen en hoef ik niet elke maand krom te liggen voor de vaste lasten ervan.

Vrolijk door het vooruitzicht van rondlopen tussen de boeken draai ik de auto de parkeerplaats af. Ik steek het kruispunt over waar ik in mijn studententijd honderden keren overheen ben gefietst en rijd rechtdoor een woonwijk aan de rand van het centrum in. Als dit een onbekende stad voor me was geweest, was ik nu vast verdwaald, maar dankzij mijn geschiedenis hier weet ik moeiteloos te navigeren. Ondanks dat ik hier al bijna drie jaar niet meer geweest ben, voelt het nog altijd even vertrouwd.

Wanneer ik rechts afsla om langs de wijk heen naar de hoofdweg te rijden, duikt er plotseling een gestalte voor mijn auto op. Verschrikt kijkt hij om en ik trap zo hard mogelijk op de rem, waardoor ik zelf naar voren schiet. Als ik weer naar buiten kijk, is de persoon niet meer te zien. Shit, heb ik hem geraakt?

Met een wild bonkend hart stap ik uit en loop ik naar de voorkant van de auto. Daar zie ik hoe een man in een zwarte jas met een van pijn vertrokken gezicht overeind krabbelt.

Hij leeft nog, constateer ik opgelucht. Dat is alvast positief. 'Heb ik je geraakt?'

De man lijkt me echter niet te horen. Hij wrijft kort over zijn knie en bukt zich dan om iets van de grond te rapen. Vervolgens draait hij zich naar me om. 'Sorry als ik je liet schrikken,' zegt hij in het Engels. Aha, vandaar dat hij net niet op me reageerde. 'Het was mijn schuld. Ik ben verdwaald, denk ik.'

Als aan de straatstenen vastgevroren blijf ik staan. Ik kén deze man. Maar als hij buitenlands is, waar moet ik hem dan

van kennen? De enige niet-Nederlandstalige mensen die ik ken zijn de uitwisselingsstudenten die in het vierde jaar van mijn studie bij me in de klas zaten.

‘Spreek je Engels?’ vraagt hij met een frons. En dat is het moment waarop ik beseft waar ik hem van ken. Van de albumcovers, van de videoclips, en van het concert vier jaar geleden. O mijn god. Dit kan niet echt zijn.

‘Ja.’ Natuurlijk ben ik weer het soort persoon dat hem alleen maar dom kan blijven aanstaren. Maar hé, kun je me dat kwalijk nemen? Ik verwacht sowieso niet om de zanger van mijn favoriete band in het wild tegen te komen, en al helemaal niet in Nederland.

‘Gelukkig. Ik ben dus verdwaald en mijn telefoon is net kapot gevallen – sorry trouwens dat je zo hard moest remmen, maar daardoor struikelde ik en toen gebeurde dit.’ Hij keert me het scherm van zijn telefoon toe, dat bestaat uit een wirwar aan honderden kleine barstjes.

En nu? Hij verwacht toch zeker niet dat ik de reparatiekosten voor hem vergoed? Want hij had gewoon moeten uitkijken waar hij liep en daarbij heeft hij hoe dan ook meer geld dan ik. Dat ga ik dus mooi niet betalen.

‘Dus... aangezien ik geen toegang meer heb tot Google Maps... kun jij me vertellen hoe ik bij het ijshockeystadion kom?’

Echte ijshockeystadions zijn voor zover ik weet zeldzaam in Nederland, maar ik gok dat hij doelt op het ijs sportcentrum. Een plek waar ik een paar minuten geleden nog langs ben gereden. ‘Het is niet ver hiervandaan. Ik kan je wel een lift geven.’

‘Top. In dat geval...’ Hij steekt zijn hand naar me uit. ‘Ik heet Sverre.’

Het is maar goed dat ik zijn naam al kende, want mijn volledige aandacht is bij het aanraken van zijn hand en het schudden ervan. Hij voelt ruw en sterk. Precies het soort

hand dat je van een muzikant verwacht eigenlijk. 'Ik eh... Linde.'

'Linde.' Mijn naam klinkt vreemd uit zijn mond, met extra trilling op de n. Het bezorgt me kriebels die ik niet helemaal kan thuisbrengen. 'In het Noors is dat een boom. Is dat in het Nederlands ook zo?'

'Ja.'

'Mooie naam dan. Ik hou van bomen.'

Die conclusie had ik al getrokken naar aanleiding van enkele prachtige natuurfoto's op zijn social media-accounts, maar dat ga ik niet hardop toegeven. In plaats daarvan gebaar ik naar mijn auto. 'Stap in.'

Hij knikt en loopt naar de passagierskant. Zelf kruip ik weer achter het stuur. De sfeer in de auto is echter totaal veranderd. Waar ik net nog zachtjes mee zat te neuriën met de radio, is mijn lichaam nu strakgespannen. Gesprekken zijn al nooit mijn sterkste punt geweest en al helemaal niet met iemand die ik wel ken maar die mij niet kent. Wat moet ik zeggen? Móét ik eigenlijk wel iets zeggen?

Het is Sverre die de stilte verbreekt op het moment dat ik de autosleutel omdraai. 'Mag ik je telefoon even lenen? Ik moet mijn manager bellen.'

'Natuurlijk. Hij ligt hier.' Ik gebaar naar het vakje tussen de stoelen waar mijn telefoon en een paar cd's in liggen. O shit, cd's. Ik knijp hard in het stuur terwijl ik een schietgebedje doe dat het laatste album van Shattered Dawn niet in mijn auto ligt. Ik wil niet dat Sverre Ostberg weet dat ik naar zijn muziek luister. Dan voel ik me zo stalkerig.

Sverre vist mijn telefoon uit het bakje en ontgrendelt het scherm. Voor ik het weet, is hij verwickeld in een gesprek dat ik niet versta. Kon ik maar Noors. Ik ben best benieuwd naar wat hij zijn manager allemaal vertelt.

Het voordeel van deze situatie is dat ik niet hoeft te praten. Ik hoeft alleen de auto door de straten van Tilburg te

sturen. Met zweterige handen koers ik dan ook op de bestemming van mijn lifter af.

Op het moment dat het stoplicht vlak voor de ijsbaan op groen springt, beëindigt Sverre zijn gesprek en legt hij mijn telefoon terug in het bakje met de cd's. 'Bedankt voor het lenen.'

'Geen probleem.'

Zuchtend leunt hij achterover in zijn stoel. 'O, reken maar dat er problemen zijn. Dit is al de derde telefoon die ik kapot heb laten vallen in vier maanden. Daar krijg ik morgen gegarandeerd een preek over.'

Ik kan mijn lach nauwelijks inhouden. Een man van tweeënveertig die een preek krijgt? Hoewel dat misschien wel nodig is als dit echt de derde telefoon in vier maanden is. Ik vraag me af wat hij met die dingen doet. Gebruikt hij ze om er zelf mee te ijshockeyen of zo?

'Kom je hier uit de buurt?'

De plotselinge interesse in mijn dagelijks leven overvalt me. Het duurt dan ook een paar seconden voor ik een antwoord heb geformuleerd. 'Nee. Ik woon meer naar het oosten. Ik ben hier voor een afspraak. Maar ik heb hier gestudeerd, vandaar dat ik de weg ken.' Op het moment dat de laatste woorden mijn mond verlaten, draai ik de parkeerplaats van het ijssportcentrum op. 'We zijn er.'

'Nu al? Dan zat ik dus niet helemaal uit de richting.'

'Nee, je was op de goede weg.' Ik voel mijn handen zweten op het stuur. Laat hem alsjeblieft nu uitstappen, dan kunnen mijn lichaam en geest misschien terugkeren naar een meer normale gemoedstoestand.

'Bedankt, Linde.'

O wauw, hij heeft mijn naam onthouden. Ook al weet ik dat hij die morgen weer vergeten zal zijn, het is toch een vleiende gedachte. 'Geen probleem. En misschien kun je voortaan iets voorzichtiger doen met je telefoons. Je had 'm

echt niet kapot hoeven te gooien om een lift te krijgen, hoor.'

Sverre grijnst breed terwijl hij zijn gordel losklikt. 'Bedankt voor de tip. En anders moet ik maar gewoon een Nokia nemen. Die dingen overleven toch alles.'

'Ja,' lach ik schaaachtig. Wat moet ik er verder op zeggen? Ik heb zelf nooit een Nokia-telefoon gehad.

Eindelijk klemmen zijn vingers zich om de hendel van de deur. Hij trekt het ding naar zich toe en zwaait de deur open. Koude wind waait naar binnen als hij uitstapt. Nadat hij de deur dicht heeft gegooid, steekt hij zijn hand naar me op en loopt dan in de richting van de ingang van het gebouw.

Zodra hij uit het zicht is, ga ik in razend tempo door de cd's heen die in mijn auto liggen. De hemel zij dank, geen enkel album van Shattered Dawn. Dan heb ik ze dus op mijn kamer laten liggen nadat ik laatst al hun muziek op mijn nieuwe laptop heb gezet.

Ik adem een paar keer in en uit voor ik mezelf ertoe kan zetten de auto weer van de parkeerplaats af te rijden. Tot zover mijn lift aangeboden aan een beroemdheid. Tijd om me weer te concentreren op de echte reden dat ik hier ben.

HOOFDSTUK 2

Dankzij mijn ontmoeting met Sverre ben ik nog maar drie minuten te vroeg voor mijn afspraak. Op de plek van bestemming parkeer ik mijn auto langs de berm en stap ik uit. Van de achterbank pak ik de kleine koelbox. Het handvat voelt koel aan tegen mijn vingers als ik die eromheen sluit.

Oké Linde, je kunt dit, spreek ik mezelf toe. Gewoon laten zien waar je goed in bent.

Ik haal diep adem voordat ik de achterdeur dichtsla en loop dan het tuinpad op. Wauw. Zelfs in het vage schijnsel van de lantaarnpaal verderop kan ik zien dat dit huis verre van alledaags is. Strakke vormen en veel glas voeren de boventoon. En hier zou een collega van mijn vader moeten wonen?

Zo gauw ik op de bel heb gedrukt, dwaalt mijn blik van de brede, witte voordeur af naar de piekfijn verzorgde voortuin. Van de schattige vogelhuisjes aan de muur naar de stenen brievenbus waar ik net langs ben gelopen. Dit huis zou zo weggelopen kunnen zijn van een architectuurwebsite. Mijn vriend Finn zou het vast geweldig vinden. Als junior

projectontwikkelaar heeft hij een zwak voor mooie gebouwen.

Het geluid van opengaande sloten brengt mijn aandacht terug naar de deur. Een moment later verschijnt er een vrouw met opgestoken blond haar en een donkerblauwe jurk met lange mouwen aan voor me. 'Linde, wat goed dat je er bent. Kon je het vinden?'

'Ja, hoor.' Ik heb deze vrouw – Henriëtte – één keer eerder gezien en dat was tien jaar geleden, toen zij net bij hetzelfde bedrijf als mijn vader werkte en er een uitstapje naar de Efteling werd georganiseerd voor alle medewerkers en hun gezin. Destijds leek ze me wel aardig. Soms een beetje overenthousiast misschien, maar met de beste bedoelingen. Een decennium later klinkt ze nog altijd even vriendelijk.

'Kom erin.' Henriëtte houdt de deur helemaal open zodat ik langs haar heen de hal in kan stappen. Die is ongeveer net zo groot als de hele benedenverdieping van mijn oma en er is zelfs een speciale garderobe. Zo op het eerste gezicht zie ik al een stuk of zes jassen hangen en voor zover ik weet wonen deze mensen hier maar met z'n tweeën. Ongelofelijk.

'Hang je jas daar maar neer.' Blijkbaar heeft ze gezien waar mijn aandacht op viel. Waarschijnlijk ben ik niet de eerste die hier binnenkomt die onder de indruk is.

Ik trek mijn jas uit en hang die aan een klee­rhan­ger in de garderobe. 'Wat een mooi huis.'

'En je bent pas net binnen.' Henriëttes lach ziet er oprecht uit, niet alsof ze dit al te vaak heeft gehoord en ervan naast haar schoenen is gaan lopen. 'Maar dankjewel. Mijn verloofde is architect.'

Dat verklaart de grootsheid van dit alles. Als ze dit huis had moeten bouwen van een vergelijkbaar salaris als dat van mijn vader, had ze het misschien tegen haar tachtigste af gehad.

‘Ik kan je straks wel een rondleiding geven, als je wilt. Maar laten we eerst bespreken waar je voor komt.’

‘Dat lijkt me een goed idee.’

Henriëtte gaat me voor door een in de muur uitgehakte ronde boog naar de naastgelegen ruimte, de woonkamer. Van de zenuwen begin ik met de hand die niet het hengsel van de koelbox vastheeft aan de zoom van mijn mosgroene blouse te friemelen. Voor zover ik daar tijd voor heb tussen het om me heen kijken door, tenminste.

Aan de andere kant van de kamer brandt een haardvuur dat er echt uitziet, maar te oordelen aan het ontbreken van de bijbehorende geur waarschijnlijk nep is, en daarboven hangt een flatscreen die groter is dan mijn oma’s koelkast. Het midden van de kamer wordt in beslag genomen door een enorme, U-vormige bank.

Een gezette man met halflang, grijsbruin haar en een zwarte bril staat op van de bank en loopt eromheen om zichzelf aan me voor te stellen. ‘Arend de Beer, aangenaam.’

‘Linde Daalmans,’ antwoord ik terwijl ik doe alsof zijn hand de mijne niet zowat fijnknijpt. ‘Ik zei al tegen Henriëtte dat ik het huis erg mooi vind.’

‘We zijn er zelf ook heel blij mee. Het is een eigen ontwerp.’

Henriëtte gebaart naar de bank. ‘Ga zitten. Wil je koffie of thee?’

‘Thee, graag.’ Koffie is niet mijn ding. De geur is heerlijk, maar van de smaak moet ik altijd kokhalzen.

Terwijl Henriëtte op haar hakken naar de keuken klakt, nemen Arend en ik plaats op de bank. Nerveus leg ik mijn handen in mijn schoot. Daar zit ik dan, voor de tweede keer in een halfuur alleen met een man die ik helemaal niet ken. Zelfs met Sverre in de auto voelde ik me comfortabeler.

‘Heb je een koksopleiding gedaan?’ informeert Arend

terwijl hij zijn benen over elkaar slaat en een arm losjes over de leuning van de bank drapeert.

‘Nee, ik heb communicatie gestudeerd, maar in mijn vrije tijd ben ik altijd al veel met voedsel bezig geweest. Het cateren is begonnen als hobby.’ Zou hij dat stom of onprofessioneel vinden? Ik hoop niet dat ze besluiten me de opdracht niet te geven. Dit zou een mooie kans zijn om mijn beginnende onderneming te laten groeien.

‘Dus je hebt jezelf alles aangeleerd?’

Dat klinkt alsof hapjes bereiden voor een feest gelijkstaat aan een studie astronomische wetenschappen. ‘Ik heb veel boeken gelezen en er staan ook een heleboel tutorials op YouTube. Zo heb ik alles geleerd wat ik kan.’ En ik hoop dat dat genoeg is. Ik heb echt geen geld om nóg een opleiding te volgen.

Arend knikt langzaam, wat me doet vermoeden dat hij nog niet echt overtuigd is. ‘Nou, ik ben benieuwd. Volgens Henriëtte heeft je vader gezegd dat je familie graag gebruikmaakt van jouw diensten, dus dan zal het vast niet slecht zijn, hè?’ Voor een dorpsverjaardag, denkt hij er overduidelijk achteraan.

Ik doe mijn best om niet in elkaar te krimpen. Zo te horen wordt het niet makkelijk om deze man te overtuigen van mijn kunnen. Plotseling voel ik de neiging om even in mijn koelbox te gluren. Hebben al mijn meegebrachte hapjes de reis wel heelhuids overleefd? Smaken ze nog?

Gelukkig komt Henriëtte terug met een dienblad vol koffie, thee en koekjes voordat de stilte te ongemakkelijk wordt. Ze houdt me de koektrommel voor zodat ik er een met suikerspikkeltjes gedecoreerde krakeling uit kan pakken. Dan gaat ze naast haar toekomstige man zitten. ‘Zo. Ik moet me overigens verontschuldigen voor mijn nicht Sietske. Zij zou er vanavond ook bij zijn, aangezien ze onze ceremonie-

meester is, maar ze is helaas ziek. We zullen het dus zonder haar moeten stellen.'

Hoe minder mensen ik hoef te overtuigen, hoe beter. Ik neem een hap van mijn koekje en gebaar naar de koelbox, die ik onder het glazen blad van de salontafel heb geschoven. 'Ik heb wat hapjes meegenomen om te proeven.'

'Heel fijn,' vindt Henriëtte. 'Maar we vroegen ons eigenlijk af... Ik heb contact met je opgenomen omdat je vader voorstelde dat jij wel hapjes voor het feest 's avonds zou kunnen maken, maar...'

O jee. Dit klinkt akelig veel als het moment waarop ze me gaat vertellen dat ze geen behoefte meer hebben aan mijn diensten. Daar gaat de beoogde groei voor mijn bedrijf.

Henriëtte slaakt een dramatische zucht. 'Afgelopen week hebben we te horen gekregen dat de cateraar die het diner zou verzorgen failliet is gegaan. Wat we je dus willen vragen... Zou je in staat zijn om een heel buffet te bereiden?'

De vraag komt zo onverwacht dat het even duurt voor ik in staat ben een antwoord te vormen. Een heel buffet. In mijn eentje. Dat wordt godsgruwelijk veel werk, maar ik wil deze kans absoluut niet laten lopen. 'Natuurlijk. Geen probleem. Hadden jullie zelf al iets in gedachten?'

'We hadden wel al een aantal ideeën.' Arend leunt iets meer naar voren en werpt een zijdelingse blik op zijn bruid in spé. 'Henriëtte?'

De blondine knikt. 'Om te beginnen willen we soep. Het liefst twee verschillende, zodat er keuze is.'

Ik vis een schrijfblok en een pen uit mijn tas en begin aantekeningen te maken. 'Even tussendoor: hoeveel gasten verwachten jullie ongeveer? Dan weet ik waar ik rekening mee moet houden.'

'Dit buffet is voor de daggasten, dat zijn er zestig. 's Avonds hebben we honderd man waar we hapjes voor willen hebben.'

Automatisch stopt mijn hand even met schrijven om deze informatie te verwerken. Honderd man! Ik kan best hapjes voor honderd man maken, maar ook nog een buffet voor zestig personen erbij? Dat zal geen makkelijke klus worden.

Blijkbaar is mijn reactie op haar opmerking Henriëtte opgevallen, want ze voegt eraan toe: 'Is dat een probleem?'

'Nee, hoor. Dat moet lukken.' Het is maar goed dat deze mensen me niet kennen, want dan zouden ze weten dat ik lieg. Als ik in de stress schiet, ga ik altijd als een malle aantekeningen maken.

'Heb je ervaring met zulke grote groepen?' wil Arend weten.

Die vraag had ik kunnen verwachten. Ik heb me er alleen niet op voorbereid en dus voel ik hoe ik het warm krijg, wat ongetwijfeld betekent dat mijn hoofd rood wordt. 'Dat niet, maar ik denk niet dat het een probleem zal zijn.'

Arend is echter nog niet overtuigd. 'Wat is de grootste groep waarvoor je ooit een maaltijd hebt bereid?'

'Vijftien personen.' Toevallig heb ik de afgelopen twee jaar het kerstdiner voor mijn familie verzorgd. Ik denk alleen niet dat Arend daarvan onder de indruk zal zijn. 'En wat hapjes betreft heb ik ervaring met groepen van een man of zestig.' Wat komt doordat mijn oom me een paar maanden geleden zijn zestigste verjaardag heeft laten cateren. Maar als ik erbij zeg dat het een klus voor familie was, nemen ze me vast niet meer serieus.

'Als jij denkt dat je het kunt, dan vertrouw ik op jou,' zegt Henriëtte, die blijkbaar een stuk makkelijker te overtuigen is dan de man met wie ze gaat trouwen. 'Goed, twee soepen dus. Ik zat te denken aan een standaardsoep, bijvoorbeeld tomaten, plus misschien iets aparters.'

'Is er een soep die je ons kunt aanbevelen?' Dit is duidelijk weer een testvraag van Arend. Hij wil weten of ik überhaupt

wel in staat ben tot het maken van iets spannenders dan tomatensoep.

‘Ik zou een soep kunnen maken die past bij het seizoen. Denk aan knolselderijsoep of aardappel-preisoep.’ Ik doe mijn best niet te triomfantelijk te klinken. Natuurlijk kan ik meer maken dan een simpele tomatensoep. Zou ik dit werk doen als ik niet hield van experimenteren in de keuken?

Blijkbaar is Arend eindelijk overtuigd, want hij knikt goedkeurend. ‘Aardappel-prei klinkt goed.’

Henriëtte lacht en buigt zich samenzweerderig naar me toe. ‘Arend is gek op prei. Als je dat in een gerecht verwerkt, zit het algauw goed.’

Ik maak een mentale aantekening. Als ik deze man tevreden wil stellen, moet ik dus vooral veel met prei maken. Geen enkel probleem. Deze opdracht zal van mij worden en hij móét slagen. ‘Hebben jullie verder nog voorkeuren? Of bepaalde ingrediënten die jullie liever niet willen zien? Heeft een van jullie of van de gasten een allergie?’

‘Twee met een notenallergie en enkele vegetariërs.’

Dan moet ik daar rekening mee houden. Ik schrijf het op mijn lijstje met aantekeningen. ‘Oké, dat was de soep. Wat zijn jullie verdere ideeën?’

Meteen barst Henriëtte los in een stortvloed van woorden over verschillende soorten groenten en warmhoudplaten. Tevreden maak ik nog meer aantekeningen. Het is een gigantische uitdaging, maar ik wil laten zien dat ik dit kan.

HOOFDSTUK 3

Nog steeds in een roes van enthousiasme over mijn eerste grote opdracht treed ik de volgende morgen de keuken binnen.

Mijn oma zit aangekleed en wel aan de ronde eettafel in de hoek. Op het aanrecht vertellen een leeg bord en een mes met jamresten eraan me dat ze al ontbeten heeft. De lokale krant ligt uitgespreid voor haar op het donkere hout van de tafel, maar zodra ze mij opmerkt heeft ze er nauwelijks oog meer voor. ‘Goedemorgen. Ik heb je helemaal niet thuis horen komen gisteravond.’

‘Ik was er rond kwart over tien, denk ik.’ Wat in oma’s universum laat is, aangezien ze altijd tegen tien uur naar bed gaat.

‘En hoe was het?’ Die vraag was te verwachten. Elke oma zou trots zijn op een kleindochter die een eigen bedrijf begint, maar ik denk dat mijn oma nog wel extra redenen heeft om trots te zijn.

‘Goed. Ik mag een heel buffet en borrelhapjes klaarmaken voor een bruiloft met honderd gasten, al zijn er daarvan maar zestig uitgenodigd voor het buffet.’

‘Honderd man?’ Achter haar bril worden de ogen van mijn oma groot van bewondering. Of is het bezorgdheid? ‘Toe maar, dat is behoorlijk wat. Kun je dat wel in je eentje?’

‘Vast wel. Het zal misschien niet de makkelijkste klus worden, maar daar verzin ik wel wat op. Dit is een mooie kans voor mijn bedrijf.’ Ik loop op de koelkast af om mezelf een beker melk in te schenken. De hoeveelheden zijn inderdaad wel een punt. Een buffet op zich lijkt me prima te doen, maar voor zestig personen? Ik heb niet eens een speciaal hiervoor bestemde keuken tot mijn beschikking. Maar goed, dat is ook waarom ik deze opdracht zo hard nodig heb, zodat ik in de nabije toekomst misschien een bedrijfsruimte kan huren.

Oma schudt afkeurend haar hoofd. ‘Als de opdracht te groot is, moet je die niet aannemen. Maar ik help je wel als het nodig is. Ik ben toch de hele dag thuis.’

Dat is lief van haar, ondanks dat ze niks begrijpt van zakendoen. ‘Dank je.’ Ik pak de zak brood die op het aanrecht ligt en vis er twee boterhammen uit.

‘Heb je nog plannen voor vandaag?’

Dat vraagt mijn oma standaard op donderdag en vrijdag, wanneer ik niet bij mijn gewone baan werk. ‘Recepten zoeken, denk ik. Uitzoeken welke soorten eten het makkelijkst te maken zijn voor grote groepen zonder dat het er goedkoop uitziet. En vanavond komt Finn.’

‘Ik ga zo even naar de slager. De stroganoffschijven die jij zo lekker vindt zijn in de aanbieding. Heb jij nog iets nodig?’

‘Nee, verder niet,’ antwoord ik terwijl ik hagelslag over mijn boterhammen strooi. Er zijn dagen dat ik een meer culinair ontbijtje voor mezelf maak, maar daar heb ik vandaag geen zin in. Ik wil zo snel mogelijk achter mijn laptop kunnen kruipen om research te doen.

Met mijn boterhammen en melk ga ik tegenover oma zitten, die inmiddels druk in de weer is met de kruiswoord-

puzzel uit de krant. Die maakt ze trouw elke week, om vervolgens de oplossing op te sturen naar de redactie. Vorig jaar heeft ze nog een frituurpan gewonnen met de speciale kerstpuzzel.

Nu legt oma echter met een zucht haar pen neer. Ze kijkt me serieus aan door de dikke glazen van haar bril. 'Lieverd, ik heb vervelend nieuws voor je.'

Meteen springt er kippenvel op mijn armen. Wat zou er aan de hand kunnen zijn? Het moet wel iets ernstigs zijn, anders had ze niet de moeite genomen om rustig te wachten tot ik was gaan zitten.

'Je moeder is gisteravond opgenomen in het ziekenhuis.'

'Waarom?' Het is een vraag die voortkomt uit de lichtelijke paniek die het woord "ziekenhuis" met zich meebrengt, want ik heb wel zo'n vermoeden hoe ze daar terecht is gekomen.

Dat wordt bevestigd door mijn oma. 'Alcoholvergiftiging.'

Ik sluit mijn ogen een moment en schud mijn hoofd. 'Ze leert het ook nooit, hè?'

'Ik ben bang van niet, meisje. Ze heeft een paar uur in coma gelegen, maar is nu weer wakker.'

'Gaat ze eraan dood?' Het voelt alsof mijn luchtpijp dichtgeknepen wordt, maar helaas is dat geen nieuw gevoel voor me. Hoe vaak ben ik al bang geweest dat een van haar stomme acties mijn moeder fataal zou worden? Als klein kind snapte ik niet waarom de Kinderbescherming me bij haar weghaalde, maar nu begrijp ik het helaas maar al te goed.

'Voor zover ik weet niet.' De rimpels in oma's gezicht lijken plotseling dieper. Wat moet het vreselijk zijn om je altijd zulke zorgen te maken over je dochter. Ik hoop dat wanneer Finn en ik kinderen krijgen, dat brave, nette mensen worden zonder verslavingen of andere ernstige problemen.

Ik neem een hap van mijn brood. Misschien moet ik vanmiddag even bij mam langsgaan, als ze dan nog in het ziekenhuis ligt. Ik kan haar ook wel thuis opzoeken, maar daar is het altijd zo smerig. Vroeger zag ik de laag stof op het televisiekastje en de haren op de badkamer niet. Ik vond alles normaal. Totdat ik niet meer bij mijn moeder mocht wonen en constant heen en weer werd gestuurd tussen mijn oma en mijn vader. Nu woon ik permanent bij mijn oma, totdat ik iets voor mezelf vind.

Oma pakt haar pen weer op om verder te gaan met haar puzzel. 'Ik ben blij dat jij verstandiger bent dan je moeder.'

Die opmerking heb ik vaker gehoord, en ik word er triest van dat mijn oma dat zo vaak tegen me moet zeggen. Daardoor wil ik alleen maar nog meer de perfecte kleindochter voor haar zijn. Ik eet dan ook stilletjes mijn brood op en vertrek daarna naar boven om research te doen voor mijn nieuwe opdracht.

NA HET AVONDETEN zit ik met mijn laptop en een schrijfblok vol aantekeningen aan de keukentafel als de achterdeur opengaat. Een lange gestalte met donkerbruin haar dat glanst van de motregen stapt de keuken binnen.

'Hé schatje,' begroet hij me. 'Druk aan het werk?'

Ik knik en krabbel snel nog een laatste aantekening over een mogelijke preitaart neer. 'Die nieuwe opdracht is enorm. Een buffet voor zestig personen en dan ook nog de hapjes voor later op de avond.'

Finn trekt zijn vochtige jas uit en hangt die over een van de stoelen. 'En dat ga je doen in deze keuken?'

Ik slaak een zucht. 'Het was eigenlijk mijn plan om ná deze opdracht op zoek te gaan naar een bedrijfsruimte, maar misschien moet ik daar toch al eens mee beginnen. Ik zie inderdaad niet in hoe ik een heel buffet moet maken als ik

maar vier pitten heb.' De afgelopen uren van research hebben me wel geleerd dat er grote hoeveelheden voedsel gemoeid gaan met een buffet voor zestig man.

'Het lukt je vast wel.'

'Bedankt voor het vertrouwen.' Ik klap mijn laptop dicht en sta op om hem een kus te geven. 'Wil je iets drinken?'

'Ik lust wel een bak koffie. Het is koud buiten.'

Ik roep naar de woonkamer om mijn oma te vragen of zij ook koffie wil en zet het apparaat aan. Voor mezelf schenk ik een glas cola in. 'En hoe was jouw dag?'

'Druk. Ik heb niet eens tijd om mijn spullen in te pakken.'

'Ik heb al gezegd dat ik je daar best mee kan helpen. Jij was degene die zei dat je toch niet veel had.' Wat overigens echt zo is. Ik heb nooit begrepen hoe die jongen het uithoudt met zo weinig bezittingen. Niet dat ik nou zo materialistisch ben, maar ik bezit wel meer dan een paar kledingstukken en enkele dvd's.

'Het duurt ook nog drie weken voordat ik erin kan, hè. Er is nog tijd genoeg.'

Maar mijn aanbod is niet alleen bedoeld om zijn lasten te verlichten. Ik kijk zelf ook uit naar zijn verhuizing. Dan heeft eindelijk een van ons een eigen plekje, zonder ouders of oma in de buurt. Dat zou betekenen dat we de hele dag ongestoord seks zouden kunnen hebben. Puur hypothetisch dan, want zo wild zijn we allebei niet. Bovendien klaagt Finn altijd dat hij het niet twee keer achter elkaar kan.

Het koffieapparaat spuugt de laatste druppels bruin vocht uit en ik reik Finn een vol kopje aan. 'Zullen we naar mijn kamer gaan?'

'Ja, laten we dat maar doen.'

Dit is hoe onze vrijdagavonden meestal verlopen, al zaten we voorheen altijd bij hem thuis omdat zijn ouders toch vaak weg zijn. Alleen nu is het daar volgens hem een te grote

puinhoop, met alle verhuisdozen en alles, en dus hangen we zolang maar wat hier rond.

Onderweg naar boven geef ik mijn oma haar kopje koffie en dan loop ik voor Finn uit naar mijn kamer. Het is dezelfde kamer als waar mijn moeder haar jeugd doorbracht. In het begin durfde ik er nauwelijks iets aan te veranderen, maar inmiddels is de ruimte helemaal “mij” geworden.

‘Nu moeten we natuurlijk eerst nog aan het werk,’ broemt Finn met zogenaamde tegenzin.

Ik zet mijn cola op het bureau neer. ‘Tja, we hebben niet allemaal de luxe van een grote kamer. Sommige mensen moeten het hiermee doen. Je mag blij zijn dat er nog een manier bestaat om met z’n tweeën in mijn bed te passen.’

Omdat we dit al vaker hebben gedaan, hebben we geen woorden nodig om mijn IKEA-slaapbank te veranderen in een tweepersoonsbed. Binnen een paar minuten is het gepiept en liggen we allebei op onze rug op het matras.

‘Je bent nog steeds met je hoofd bij die opdracht, hè?’

‘Ja,’ antwoord ik naar waarheid. ‘Het zou kunnen dat ik heel langzaam een beetje gestrest begin te raken. Honderd man is echt veel. Ik weet alleen niet hoe ik ooit een bedrijfsruimte moet betalen van wat ik hier nu mee verdien.’

‘Er zijn toch wel regelingen voor startende ondernemers waar je iets mee kunt, of niet?’

‘Weet ik niet. Ik ben niet zo goed in die juridische dingen. Ik hoop gewoon dat ik binnenkort iets goedkops vind.’

‘Ik hoop het ook voor je,’ mompelt Finn terwijl hij zich op zijn zij rolt, maar ik weet niet of hij het meent of dat hij gewoon wil dat ik erover ophoud. ‘Zet jij onze playlist aan?’

‘Mijn laptop staat nog beneden.’ Ik had tenslotte mijn handen vol toen we naar boven liepen.

‘Wil je ‘m gaan halen? Ik weet nog een nummer om toe te voegen.’

‘Omdat jij het bent,’ zeg ik en ik kom overeind. Ik schiet de trap af en de keuken in, gris mijn laptop van de tafel en keer terug naar mijn kamer, waar ik de computer op het bureau zet en Spotify open. Dan draai ik me om naar Finn. ‘Ga je gang.’

Kreunend komt hij overeind – blijkbaar kost dat hem nogal veel moeite – en hij kruipt over het matras naar het bureau toe, dat nu tussen het bed en de muur ingeklemd staat. Terwijl zijn vingers op het toetsenbord tikken, denk ik vast na over wat mijn volgende nummer zal zijn.

Het idee voor de playlist is ontstaan toen we ongeveer twee maanden samen waren. Om de beurt voegen we een nummer toe dat we leuk vinden en zo hebben we als we samen zijn altijd een lijst met muziek om op shuffle te zetten. De perfecte compromis om niet de hele avond naar de muziek van de een of de ander te hoeven luisteren. Dat is wel nodig met twee muzikanten die soms mijlenver uit elkaar liggen.

Automatisch ga ik in gedachten het rijtje met mijn favoriete bands af. Van Shattered Dawn heb ik al drie nummers in de lijst staan, maar ik wil er eigenlijk nog eentje van het nieuwe album toevoegen. De vraag is alleen welke. Er staan zo veel goede nummers op.

‘Klaar.’ Finn schuift opzij om plaats voor mij te maken. Uiteraard heeft hij weer iets toegevoegd van een band waar ik nog nooit van gehoord heb. ‘Weet je al iets?’

‘Ja.’ Ik tik de bandnaam in het zoekvenster in en klik op hun artiestenpagina. Heel even word ik afgeleid door de aanblik van Sverre die recht in de camera grijnst, maar dan scrol ik door naar de lijst met albums.

‘Shattered Dawn, wat een verrassing,’ merkt Finn over mijn schouder op. ‘Hoeveel nummers staan er nu van ze in?’

Ik klik op het achtste nummer van het nieuwe album en

kies voor de optie 'Toevoegen'. Dan start ik de playlist. 'Nu vier.'

'Dat is een record, toch?'

'Ja, maar dit moest er gewoon in, want dit nummer doet me aan ons denken.'

'Ah.' Finn knikt alsof hij het begrijpt, wat natuurlijk helemaal niet kan. Ik durf er twee vingers om te verwedden dat hij het hele nummer nog nooit gehoord heeft. Maar ik vergeef het hem omdat hij er verder niet moeilijk over doet dat ik mijn favoriete band zo vaak toevoeg.

Plotseling schiet me weer te binnen wat er nog maar een dag geleden is gebeurd. Ik ga weer op mijn rug liggen en pak Finns hand vast terwijl ik begin te praten. 'Hé, ik moet je nog iets vertellen, nu we het toch over Shattered Dawn hebben. Je raadt nooit wie ik gisteravond ontmoet heb.'

'Iemand die iets met ze te maken heeft?' gokt Finn fronzend. Hij vlijt zich naast me neer en kruipt dicht tegen me aan.

Ik lach als zijn warme adem mijn wang kietelt. 'Zeker iemand die iets met ze te maken heeft. Het was Sverre. Je weet wel, de...'

'Ja, de zanger. Ik heb mijn huiswerk gedaan, precies zoals je van me gevraagd hebt. Ik kan alleen die andere gasten nog niet helemaal uit elkaar halen.'

'Dan heb je nog negen dagen,' plaag ik hem, maar eigenlijk kan het me niet schelen. Toen ik voor het eerst bij een concert van Shattered Dawn was, vier jaar geleden, kon ik de bandleden ook niet uit elkaar houden. 'Maar goed, ik reed hem dus bijna aan en toen bleek dat hij de weg kwijt was. Dus toen heb ik hem een lift gegeven.'

'Durfde hij nog wel bij je in de auto te stappen dan?'

Ik geef Finn een duw. 'Het was niet mijn schuld dat ik hem bijna aanreed. Hij stak plotseling de weg over en hij viel

helemaal niet op. Dus ja, hij durfde prima in te stappen. En hij leende mijn telefoon omdat de zijne kapot was gevallen.'

'Heb je de kosten voor de belminuten bij hem gedeclareerd?'

Ik rol met mijn ogen. 'Doe niet zo idioot. Ik zou iedereen even met mijn telefoon laten bellen als de zijne kapot is gevallen.'

'Handig om te weten.' Finn begraaft zijn gezicht in mijn hals. Een moment later voel ik zijn lippen op mijn huid.

Een zindering trekt door mijn lijf en ik duw hem giechelend aan de kant. 'Zo, jij hebt er zin in. Dat werkt niet voor mij, weet je nog? Vrouwen hebben tijd nodig om opgewonden genoeg te raken.'

'O ja. Ingewikkelde vrouwen,' mompelt Finn en hij verplaatst zijn lippen omhoog, zodat ze op de mijne terechtkomen.

Ik sla mijn armen om hem heen en ga op in de kus. Dit zijn de momenten waar ik altijd de hele week naar uitkijk. De momenten waarvoor ik standaard mijn vrijdagavond vrijhoud, tenzij het echt niet anders kan. Finn en ik zijn misschien geen seksbeesten, maar we hebben wel onze behoeften. Als we een keer geen seks hebben omdat ik bijvoorbeeld ongesteld ben, mis ik het echt om met hem in bed te liggen.

'Au,' kreunt Finn als ik me na een tijdje verplaats zodat ik ook wat meer op mijn zij lig. 'Ik heb last van mijn knie. Ik heb heel veel moeten hurken vandaag.'

'Waarom dat dan?'

'Er brak paniek uit omdat er een dossier kwijt was en ik mocht natuurlijk de onderste planken van de archiefkasten doorzoeken. Het was echt zwaar.'

Het lukt me niet een zucht te onderdrukken. Finn heeft het zogenaamd altijd zwaar. Hij is pas zevenentwintig, maar

lichamelijk gezien gedraagt hij zich alsof hij minstens twee keer zo oud is.

Een hand glijdt over mijn rug en vindt dan zijn weg onder mijn trui. 'Linde, ik heb zin in je. Wil je alsjeblieft een kledingstuk uittrekken?'

'Vooruit dan,' zeg ik, alsof dat een hele opoffering is. Ik wurm me uit de rode trui die ik al de hele dag aan heb en smijt het ding ergens bij het voeteneind op de grond. Meteen voel ik waarom ik vanmorgen überhaupt zo'n dikke trui aan heb getrokken. 'Koud.'

'Ik warm je wel op.' Hij drukt zich weer tegen me aan en laat zijn handen over mijn rug glijden, wat me koude rillingen bezorgt.

'Ho eens even.' Ik duw me van hem af met mijn hand plat tegen zijn borstkas. 'Dit is natuurlijk niet eerlijk, hè? Nu moet jij ook iets uittrekken.'

Finn kijkt me met een bedenkelijke uitdrukking op zijn gezicht aan. 'Eigenlijk... lopen we nu pas gelijk. Maar ik wil best iets voor je uittrekken, als je dat graag wilt.'

'Dat zou wel fijn zijn.' Ik besluit niet te wachten tot hij zelf in actie komt, maar steek mijn handen onder zijn trui. Gewillig staat hij toe dat ik die over zijn hoofd trek en in dezelfde richting smijt als waar de mijne ongeveer moet liggen. Meteen maak ik van de gelegenheid gebruik om bovenop hem te gaan liggen.

Gretig vinden onze lippen hun weg naar elkaar. Terwijl we kussen, glijden zijn handen over mijn lichaam tot ze stoppen bij mijn kont. Langzaam kneedt hij mijn billen door de stof van mijn spijkerbroek heen, wat een zachte kreun uit mijn mond laat ontsnappen.

'Het is zo heerlijk altijd als je aan mijn billen zit.'

Gegrinnik klinkt onder me. 'Maar je hebt ook van die heerlijke billen. Ik zit er graag aan. Het zou alleen nog beter

zijn als ik er helemaal bij kon, zonder kledingstukken ertussen.'

'Nog heel even wachten. Ik heb het nog steeds koud.'

Finns handen drukken mijn onderlichaam steviger tegen zijn kruis, alsof ik het daar daadwerkelijk warmer van zou krijgen. 'Misschien moeten we dan onder de dekens gaan liggen.'

'Dan krijg ik warme benen.'

'Dan moet je je broek uittrekken.'

Hoofdschuddend kijk ik hem aan. 'Jij bent altijd overal zo makkelijk mee, hè.'

'Dat klopt. Zou je ook moeten proberen.'

Ik rol van hem af en kruip onder de dekens, waarna ik me inderdaad maar van mijn broek ontdoe. 'Hier heb je je zin, maar nu moet jij ook je broek uittrekken. En ik weet niet zeker of ik iets kan bereiken vandaag.'

'Dat weet je nooit,' reageert Finn terwijl hij ook onder de dekens komt liggen.

'Dat klopt.' *Maar het is niet alsof jij iets doet om de situatie te verbeteren*, denk ik erachteraan. Met een zucht trek ik het dekbed op tot aan mijn kin. Ik weet niet hoe mijn stemming ineens omgeslagen is, maar ik weet wel dat ik er de laatste tijd vaker last van heb.

Finn grijpt zijn kans om dit keer bovenop mij te komen liggen. 'Het is echt jammer dat het voor jou niet zo makkelijk is als voor mij.'

Ik heb helemaal geen zin om het hierover te hebben, dus draai ik mijn hoofd opzij. Dit ziet Finn alleen maar als een goed moment om mijn nek te kussen. Ik doe alsof ik naar adem hap van genot, maar stiekem ben ik nog steeds gefrustreerd omdat ik weet hoe dit zal eindigen: met een orgasme voor hem en een leeg gevoel voor mij. Waarom onderneemt hij nooit actie om ervoor te zorgen dat ik ook eens wat plezier beleef? Misschien is het egoïstisch van me om hem

altijd de leiding te laten nemen, maar hij heeft nou eenmaal meer bedpartners gehad dan ik. Hij zou ervaring moeten hebben met dit soort dingen.

Als Finns lippen de mijne weer vinden, probeer ik oprecht te genieten van zijn aanrakingen. Hij bedoelt het vast goed en ik moet niet zo zeuren.